

26/87.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PRIJEMNA PISARNICA

12

Primljeno iz ruke preko pošte, dne 12.08. 2025.
Predato na poštu-obično, prep., dne 08.08. 2025.
Pošta ZAGREB u 82091 6671
Broj primjeraka 3 priloga
Pristojba Primio: HD

Milan Mlakar
Rim 67c, 10000 Zagreb
OIB: 15352554995
falamm80@gmail.com
mob. 091-4683000

Zagreb, 08. kolovoza 2025.

Poslovni broj: St-1795/2017

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
preko
TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU
Trg J. F. Kennedyja 11
10000 Zagreb

Stečajni dužnik:
COLOSSEUM d.o.o. u stečaju
Vlaška 75a
10000 Zagreb
OIB: 55152439360

Stečajni vjerovnik:
Milan Mlakar, Rim 67c, 10000 Zagreb
OIB: 15352554995

Stečajni vjerovnik Milan Mlakar je primio Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Posl. broj: St.-1795/2017 od 24. srpnja 2025. u kojem se:

III. Odbacuju prijedlozi stečajnog vjerovnika Milana Mlakara, OIB 15352554995, Zagreb, Rim 67c, za donošenje odluka u stečajnom postupku:

1. o ništetnosti ugovora o ustupu prijenosa prava i tražbina od 9. veljače 2022. kojeg su zaključili Partner banka d.d. OIB 71221608291, Vončinina 2, Zagreb, i društvo DDM REO ADRIA d.o.o. OIB 91868082461, Zagreb, Damira Tomljanovića Gavrana 15,
2. o ništetnosti prodaje nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Sesvetama, zemljišnoknjižni odjel Sesvete, i to u zk. ul. br. 3488, k.o. Šašincevec, k.č. br. 3448/3, u naravi Soblinečka površine 2842 m²
3. o isključenju DDM REO ADRIA d.o.o. OIB 91868082461, Zagreb, Damira Tomljanovića Gavrana 15, iz statusa razlučnog vjerovnika u ovom stečajnom postupku.

Vjerovnik Milan Mlakar ovim putem izjavljuje

ŽALBU NA ODLUKU III. RJEŠENJA TRGOVAČKOG SUDA u ZAGREBU
St.-1795/2017 od 24. srpnja 2025.

Vjerovnik žalbom navedeni dio Rješenja u cijelosti osporava, iz svih za to zakonom određenih razloga, a naročito radi bitne povrede postupka i pogrešne primjene materijalnog prava te radi postupovnih povreda Stečajnog zakona, podredno Zakona o obveznim odnosima te Zakona o parničnom postupku.

U točki 2. Rješenja sud navodi parnicu P-429/2017 kao relevantnu za osporavanje iznosa duga različnog dužnika koja je pokrenuta prije otvaranja stečajnog postupka nad dužnikom Colosseum d.o.o. u stečaju još 2017. godine u kojoj je Colosseum d.o.o. bio I. tužitelj, a Milan Milakar II. tužitelj. Otvaranjem stečajnog postupka 29.01.2020. Parnica P-429/2017 u dijelu I. tužitelja je prekinuta, a nastavlja se u ime II. tužitelja. Budući se radilo o parnici koja odlučuje o imovini koja ulazi u stečajnu masu, stečajna upraviteljica je bila dužna po članku 165. Stečajnog zakona nastaviti parnicu u ime dužnika Colosseum d.o.o. u stečaju. (čl. 165. SZ-a cit.: "(1) Parnice o imovini koja ulazi u stečajnu masu, uključujući i arbitražne postupke koji su u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka bili u tijeku, stečajni upravitelj preuzet će u ime i za račun stečajnoga dužnika", što upraviteljica nije učinila zbog očitog osobnog interesa (brža likvidacija i naplata nagrade).

Sud je vjerovnika Milana Milakara uputio da pokrene novu parnicu, iako je već postojao aktivni spor. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svom Rješenju br. Pž-2101/2024-2 od 25. travnja 2024. pod točkom 4. donio je sljedeće obrazloženje:

"U pravnoj stvari je rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama od 21. siječnja 2021. kao osporavatelj je vjerovnik Milan Milakar upućen pokrenuti parnicu protiv vjerovnika Partner banka d.d. radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 4.248.644,24 kn. Uvidom u spis je utvrđeno da je vjerovnik Milan Milakar vodio parnicu poslovnim brojem P-429/2017 protiv Partner banke d.d. koji je predmet u statusu „rješen“, ali rješenjem o prekidu postupka jer je otvoren stečajni postupak dok o prijedlogu za nastavak postupka od 11. svibnja 2021. nije odlučeno. Milan

Milakar je prijedlog za nastavak postupka predložio jer je upućen od strane stečajnog suda, pa ne treba pokretati novu parnicu. Sljedećom navedenog, neosnovano se ističe da je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio da je ovo parnični postupak povezan sa upućivanjem na pokretanje parničnog postupka. Naime, temeljem čl. 269. st. 1. SZ-a je propisano da ako je u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka već pokrenut parnični postupak o tražbini pred državnim ili arbitražnim sudom, postupak radi utvrđivanja tražbine nastaviti će se preuzimanjem te parnice. Stoga je pravilno vjerovnik predlagao nastavak tog parničnog postupka umjesto pokretanja novog parničnog postupka, a sve dok se pravomoćno ne odluči o tom prijedlogu za nastavak parničnog postupka, sud u stečajnom postupku ne može utvrditi da li je osporavanje tražbine bilo uspješno ili nije."

Nakon ove odluke Visoki trgovački sud je u svom rješenju Pž-1113/2025 od 14. ožujka 2025. donio oprečnu odluku i utvrdio da je odbačen kao nepravovremen prijedlog tužitelja Milana Milakara za nastavkom postupka u ime i za račun dužnika Colosseum d.o.o. u stečaju. Dakle prilikom donošenja svoje nove odluke 14. ožujka 2025. Visoki trgovački sud je u potpunosti ignorirao raniji stav istog suda i proglasio parnicu zakasnelom – što je kontradiktorno i neprihvatljivo. Na temelju te kontradiktorne odluke, sud je prihvatio odluku Rješenja od 14. ožujka 2025. da stečajni vjerovnik Milan Milakar nije postupio po rješenju suda od 21. siječnja 2021. odnosno nije pravovremeno predložio nastavak parnice poslovnim brojem P-429/2017 što nije u skladu s odlukom 4. iz rješenja Visokog trgovačkog suda od 25. travnja 2024..

U točki 7. Rješenja sud navodi da je Milan Mlakar odgovorom na Zaključak suda od 06. lipnja 2025. naveo da je u parničnom predmetu P-429/2017 podnio zahtjev za isključenje društva DDM REO ADRIA d.o.o. iz postupka zbog ništetnosti ugovora o ustupu. Sud je u svom izlaganju izostavio i podatak da je u istom odgovoru na Zaključak Milan Mlakar naveo da je ujedno pokrenuo i parnicu P-9716/2023 radi proglašenja ovrhe Ovr-1951/2016 ništetnom na temelju rješenja ovršnog suda u kojem također traži da sud proglasi Ugovor o ustupu koji je sklopljen 09.02.2022. između Partner banke i društva DDM REO Adria d.o.o. ništetnim.

U točki 8. Sud navodi da je Milan Mlakar 23. lipnja 2025. podnio zahtjev za reviziju rada bivše stečajne upraviteljice Marije Tomeš koja je brisana sa liste stečajnih upravitelja rješenjem Ministarstva pravosuđa 05.10.2021., a protivno zakonskim propisima nastavila je obavljati poslove službene osobe suda daljnjih 13 mjeseci bez licence do njezinog razrješenja 14.11.2022..

Sud u točki 22. ovaj zahtjev pokušava relativizirati kao minorni prekršaj iako se radi o počinjenju nekoliko kaznenih dijela od strane Marije Tomeš koja je namjerno skrivala svoj status i nije obavijestila sud o gubitku licence i time sav svoj rad bez licence u trajanju od 13 mjeseci dovela u nezakoniti položaj. Sud mora pokrenuti reviziju njezinog rada jer je direktno odgovoran za njezino nelegalno imenovanje u Zaključku o prodaji nekretnine kao službena osoba suda koja je ovlaštena voditi postupak prodaje nekretnine na dražbi. Svojim postupkom sud je stao u zaštitu stečajne upraviteljice koja je nezakonito postupala, ozakonio njezine štetne radnje (sud tvrdi da štetnih radnji nije bilo i da je rad bez licence legitiman), spriječio reviziju njezina rada i odgovornost za štetu koju je time prouzročila stečajnoj masi i svim vjerovnicima.

U točki 10. Sud opisuje rekapitulaciju sudskih odluka gdje koristi kao relevantnu odluku Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-1113/2025 od 14. ožujka 2025.. Nije jasno zašto je sud uzeo tu odluku kao relevantnu, a nije se odlučio za odluku Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-2101/2024-2 od 25. travnja 2024. pod točkom 4. koja također obrađuje istu temu? Postavlja se pitanje kako bi izgledalo ovo rješenje u slučaju da je upotrebljena odluka iz točke 4. Rješenja Visokog trgovačkog suda od 25. travnja 2024.?

U točki 20. Rješenja navodi se da Prijedlog za donošenje odluke o ništetnosti ugovora o ustupu između Partner banke d.d. i društva DDM REO Adria d.o.o. od 09.02.2022. u stečajnom postupku nije dopušten. Sud navodi da je stečajni postupak izvanparnični postupak i u njemu sud može donositi samo odluke koje su propisane Stečajnim zakonom odnosno odluke koje stečajni sud ima ovlasti donositi. Utvrđenje pravnog posla koji nije valjan (stavak 3. čl. 150. Sz-a) ne može biti predmet utvrđivanja u stečajnom postupku (kao izvanparničnom postupku).

Članak 150. je integralni dio Stečajnog zakona i kako sud navodi sud može donositi odluke koje su propisane samo tim Zakonom.

Članak 150. SZ-a glasi:

"(1) Vjerovnik čija prava proizlaze iz sudskoga ili javnobilježničkoga osiguranja tražbine prijenosom vlasništva stvari ili prijenosom prava ima u stečajnom postupku pravni položaj razlučnoga vjerovnika. (2) Otvaranjem stečajnoga postupka vjerovnik iz stavka 1. ovoga članka gubi pravo otuđenja i opterećenja stvari ili prava koja su na njega prenesena sudskim ili javnobilježničkim osiguranjem tražbine. (3) Pravni poslovi sklopljeni protivno odredbi stavka 2. ovoga članka nisu valjani."

Ovaj članak Stečajnog zakona je jednostavna imperativna norma i ne dozvoljava mnogo manevarskog prostora za donošenje odluke. Jednom kad je utvrđeno tko je razlučni vjerovnik, a što je u ovom stečajnom postupku utvrđeno rješenjem o prodaji od 03.02.2021. u kojem sud upozorava razlučnog vjerovnika na članak 150. Stečajnog zakona, postoji samo jedan slučaj kada se on može primijeniti. I to prilikom otuđenja ili opterećenja razlučne tražbine ili prava nakon otvaranja stečajnog postupka! Upravo to se dogodilo u ovom stečajnom postupku kada je razlučni vjerovnik 09.02.2022. otuđio svoje fiducijarno pravo vlasništva nad nekretninom društvu DDM REO Adria d.o.o., 09.02.2022., dvije godine nakon otvaranja stečajnog postupka (29.01.2020.). Članak 150. kao nedvosmislena zakonska odredba stavkom 2. upravo opisuje takav slučaj (za drugu svrhu se ne može ni primijeniti), a posljedično takvom sklopljenom pravnom poslu stavkom 3. zaključuje da je takav posao nevaljan (ništetan)! U skladu sa ovim člankom odluka se donosi instant bez dugotrajnih parnica, ročišta, vještačenja i svjedoka: - Razlučni vjerovnik (Partner banka) utvrđen je rješenjem suda (03.02.2021.), - Otuđenje razlučnog prava (fiducijarnog prava vlasništva) izvršeno je 09.02.2022., - Stečaj je otvoren 29.01.2020..

Članak 150. ne zahtjeva parnični postupak budući se referira na provjeru dva parametra; datum otvaranja stečajnog postupka i datum sklapanja Ugovora o ustupu - tipičan posao za izvanparnični postupak!

Sud koristi Stečajni zakon i njegove članke (čl. 146. čl. 248.) kao alat za ocjenu zakonitosti ponašanja vjerovnika u stečajnom postupku međutim izbjegava primjenu članka 150. Stečajnog zakona? Takvim selektivnim izborom članaka koje će primijeniti, a koje ne u obavljanju svoje fundamentalne dužnosti stvara pravnu nesigurnost i konfuziju u sudbenoj vladavini prava. Sud je bio obavezan, temeljem članka 150. Stečajnog zakona, isključiti učinke ništetnog pravnog posla iz stečajnog postupka (npr. nepriznavanjem založnog prava i isključenjem tražbine iz namirenja), što nije učinio. Ako to ne čini, tada je omogućio da ništetni, nezakoniti pravni posao proizvede pravne učinke u stečajnom postupku i na taj način ih legalizira.

Zaključak da sud koji provodi stečajni postupak "nema ovlasti odlučivati o ništetnosti" ugovora koji je izravno zabranjen člankom 150. Stečajnog zakona, predstavlja povredu same nadležnosti i definiciji tog suda, čija je svrha primjena Stečajnog zakona i zaštita stečajne mase od nezakonitih pravnih radnji. Time je sud proizveo pravni paradoks – navodi da sud primjenjuje Stečajni zakon, ali ne smije odlučivati o njegovim ključnim posljedicama. To je pravna i logička kontradikcija koja povređuje načelo zakonitosti, jednakosti stranaka i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.

U Stečajnom zakonu (NN 71/2015) ne postoji članak koji izričito osporava ili zabranjuje sudu koji provodi stečaj ispitivanje ništetnosti ugovora po službenoj dužnosti. Naprotiv, Stečajni zakon propisuje opću primjenu pravila parničnog postupka, što implicira i primjenu temeljnih načela. Ključni članci iz Stečajnog zakona koji su relevantni za ovo pitanje su:

Članak 10. Stečajnog zakona (Primjena odredbi pravila parničnoga postupka): "U predstečajnom i stečajnom postupku na odgovarajući se način primjenjuju pravila parničnoga postupka u postupku pred trgovačkim sudovima."

o S obzirom na to da je obveza suda da pazi na ništetnost po službenoj dužnosti propisana Zakonom o obveznim odnosima (čl. 327.), a pravila parničnog postupka se "na odgovarajući način primjenjuju" u stečajnom postupku, tvrdnja suda da se ništetnost može utvrditi "samo u parničnom postupku" čini se suprotnom duhu i svrsi članka 10. Stečajnog zakona. Stečajni sud nije lišen ovlasti da pazi na valjanost pravnih poslova koji direktno utječu na stečajnu masu i tražbine.

• Članak 11. stavak 3. Stečajnog zakona (Načela postupka): "Sud po službenoj dužnosti utvrđuje sve činjenice koje su važne za predstečajni i stečajni postupak te radi toga može izvoditi sve potrebne dokaze."

◦ Ako je ništetnost ugovora važna činjenica za utvrđivanje tražbine i njezinog isplasnog reda, onda bi sud koji provodi stečaj, prema ovom članku, bio ovlašten utvrđivati je po službenoj dužnosti.

• Članak 150. Stečajnog zakona (Sudsko ili javnobilježničko osiguranje tražbine prijenosom vlasništva na stvari ili prijenosom prava): Ovaj članak regulira pravni položaj vjerovnika čija prava proizlaze iz osiguranja tražbine prijenosom prava vlasništva. Stavak 2. jasno propisuje da otvaranjem stečajnog postupka takav vjerovnik "gubi pravo otuđenja i opterećenja stvari ili prava koja su na njega prenesena", a stavak 3. da "Pravni poslovi sklopljeni protivno odredbi stavka 2. ovoga članka nisu valjani."

◦ Ovaj članak sam po sebi definira da su takvi pravni poslovi "nisu valjani" (što se u pravu obično tumači kao ništetan). Sud koji provodi stečaj mora primjenjivati ovaj članak, a utvrđivanje njegove primjene (tj. valjanosti ili nevaljanosti pravnog posla) logičan je dio te primjene. Ovo je pravna odredba koja je jedinstvena za stečajni postupak i ne može se zaobići u stečajnom postupku!

Prema članku 327. Zakona o obveznim odnosima: "Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti."

Nijedna odredba ZOO-a ne ograničava tu obvezu na samo pojedine vrste sudova. Sud pogrešno interpretira da sud koji provodi stečajni postupak nije ovlašten odlučivati o ništetnosti, i time derogira izričitu zakonsku odredbu koja vrijedi za sve sudove RH bez iznimke. Time je prekršena temeljna dužnost suda da po službenoj dužnosti štiti načelo zakonitosti.

U točki 21. Rješenja sud je naveo niz nejasnoća i s time stvorio totalnu pravnu nesigurnost. Nije jasno zašto spominje bivši Ovršni zakon koji više nije na snazi i potpuno je neupotrebljiv? U bitnome navodi:

"Razlučni vjerovnik koji je prijavio tražbinu u stečajnom postupku (pa je ujedno stečajni i razlučni vjerovnik) može nakon otvaranja stečajnog postupka otuđiti svoju tražbinu koja je osigurana razlučnim pravom kao i svaki drugi stečajni vjerovnik (čl. 146. SZ-a). U tom slučaju razlučno pravo (kao sporedno pravo ustupljene tražbine) prelazi na stjecatelja tražbine. Tražbina razlučnog vjerovnika se namiruje iz iznosa ostvarenog prodajom predmeta na kojem je postojalo razlučno pravo (čl. 248. SZ-a), - osim toga, i drugostupanjski sud je u rješenju poslovni broj PŽ-2409/2025 od 15. srpnja 2025. obrazložio da stečajni vjerovnik nakon otvaranja stečajnog postupka ima pravo otuđiti svoju tražbinu. Naime, prema odredbi čl. 146. st. 2. i 3. SZ-a ako stečajni vjerovnik otuđi svoju tražbinu koju je prijavio u stečajnom postupku, njezin stjecatelj stupa u pravni položaj svoga prednika, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno - prema tome, pogrešan je zaključak koji u svojim prijedlozima stečajni vjerovnik navodi da proizlazi iz odluke koju je donio stečajni sud, jer to ne proizlazi iz obrazloženja (pravomoćnog) rješenja o prodaji od 3. veljače 2021.,"

Relacija između članaka 146. i 150. Stečajnog zakona:

Članak 146. SZ-a govori o prijenosima običnih stečajnih tražbina, a ne razlučnih!. Unutar članka 146. ugrađena je klauzula - "ako ovim Zakonom nije drugačije određeno" Dakle, članak 150. je upravo ta zakonska "lex specialis" norma za razlučne vjerovnike koja apsorbira primjenu članka 146. u tim slučajevima ("ako ovim Zakonom nije drugačije određeno").

Sud tvrdi da je razlučna tražbina priznata Partner banci d.d, u rješenju o prodaji od 03.02.2021.. U istom rješenju sud upozorava eksplicitno Partner banku da je prijenos razlučnog prava protuzakonit temeljem članka 150. Stečajnog zakona. Unatoč zabrani Partner banka je 09.02.2022. sklopila ugovor o ustupu s društvom DDM REO Adria d.o.o.. U tom trenutku Partner banka je bila upisana u zemljišnim knjigama kao fiducijarni vlasnik nekretnine, a što ju je definiralo kao razlučnog vjerovnika u stečajnom postupku. Takvim nevaljanim ugovorom društvo DDM REO Adria d.o.o. je izvršilo prijenos upisa fiducijarnog prava vlasništva u zemljišnim knjigama na svoje ime bez pristanka suda i stečajne upraviteljice u tijeku stečajnog postupka.

Fiducijarno pravo vlasništva nije pravo koje se slobodno prenosi nego je osiguranje u korist konkretnog vjerovnika. Po logici i zakonima osiguranja ustup fiducijarnog prava je nevaljan jer to pravo ne pripada Partner banci na raspolaganje, već kao sredstvo osiguranja konkretne tražbine.

Zato se takvo otuđenje ne može valjano provesti, a članak 150. SZ-a to jasno zabranjuje. Sutkinja svojim tumačenjem daje kompletnu pravnu snagu članku 146. SZ-a i potpuno zanemaruje članak 150. kao nepostojeći u Stečajnom zakonu. Postavlja se pitanje - kada je on primjenjiv i da li on ima svrhu u SZ-u ako ga sud ne primjenjuje u ovakvom slučaju?

Povreda temeljnih prava vjerovnika zbog osobne diskreditacije u obrazloženju točke 24. rješenja

Sud u točki 24. rješenja koristi izrazito neprikladan i osobno diskreditirajući ton prema vjerovniku Milanu Mlaku, kojim se narušava temeljno načelo nepristranog, objektivnog i profesionalnog postupanja suda prema svim strankama u postupku. Sud ne ostaje u granicama ocjene činjeničnih i pravnih navoda podnesenih od strane vjerovnika, već ulazi u subjektivne kvalifikacije i pretpostavke o njegovoj osobnosti, njegovim namjerama te obrazovnom i profesionalnom statusu, što je potpuno neprimjereno u obrazloženju sudske odluke.

Time je povrijeđeno više temeljnih prava vjerovnika zajamčenih Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda:

1. Pravo na ravnopravan pristup sudu i pravni lijek (čl. 14. i 29. Ustava RH) – vjerovnik koristi zakonom propisane institute (žalbe, prigovore, revizije) i ukazuje na pravne i činjenične nepravilnosti u stečajnom postupku. Tumačenje tih radnji kao „namjernog otežavanja postupka“ bez dokaza i izvan konteksta predstavlja negaciju njegovog ustavnog prava da sudjeluje u postupku na ravnopravan način.
2. Pravo na pošteno i nepristrano suđenje (čl. 6. EKLJP) – kada sud pokazuje predrasude prema jednoj procesnoj strani, to narušava dojam nepristranosti, što samo po sebi može biti osnova za ukidanje ili preispitivanje odluke.
3. Pravo na dostojanstvo i osobni integritet (čl. 35. Ustava RH) – uvredljive i omalovažavajuće kvalifikacije suda o vjerovniku, koji iznosi dokumentirane prigovore o nezakonitim radnjama u stečajnom postupku, predstavljaju nedopustiv oblik profesionalne degradacije osobe pred sudom.

4. Pravo na zabranu diskriminacije i jednakost svih pred zakonom (čl. 14. i 26. Ustava RH) – vjerovniku se de facto uskraćuje jednak tretman i ravnopravnost u postupku u odnosu na druge vjerovnike, uključujući različite vjerovnike čije zahtjeve sud ekspeditivno prihvaća bez istovjetne razine skepse i preispitivanja.

Osim toga, sud u cijelosti ignorira činjenicu da vjerovnik u brojnim podnescima ukazuje na rad stečajne upraviteljice bez licence, na nezakonnosti u prijenosu razlučnih prava i na manipulacije s pravnim temeljima tražbina – što su ozbiljna pitanja pravnog poretka, a ne „arogantno parničenje“ kako se implicira u rješenju.

S obzirom na navedeno, predlaže se da Viši sud ocijeni je li točka 24. rješenja u skladu s temeljnim načelima pravičnog suđenja i dostojanstva stranaka u postupku, te da svojim nadzornim ovlastima ispravi ovaj oblik neprihvatljive personalizacije sudske odluke, koji nema mjesta u pravnom poretku koji počiva na jednakosti, objektivnosti i zakonitosti.

Zahtjev:

Žalba naglašava potrebu za ujednačavanjem sudske prakse. Ovdje se ne radi o sitnom sporu, već o načelnom pitanju koje utječe na integritet cijelog sustava. Stoga se predlaže da Visoki trgovački sud RH ukine točku III. pobijanog rješenja, jer je ista donesena na temelju pogrešne primjene materijalnog prava (članak 150. SZ-a), uz povredu dužnosti suda da cijeni ništetnost po službenoj dužnosti (čl. 327. ZOO-a), te da predmet vrati na ponovno odlučivanje uz nalog prvostupanjskom sudu da:

1. Opozove zaključke suda iz točaka 22. i 24. Rješenja jer su pravno neutemeljeni i činjenično proizvoljni. Ispita zakonitost odluka i postupanja stečajne upraviteljice Marije Tomeš u razdoblju kada nije imala licencu
2. Naloži hitnu provjeru i reviziju svih radnji koje je poduzela stečajna upraviteljica Marija Tomeš u razdoblju kada nije imala važeću licencu stečajne upraviteljice,
3. Osigura zaštitu vjerovnika koji su na ove okolnosti pravovremeno i utemeljeno ukazivali, umjesto da ih se diskriminira,
4. Naloži prvostupanjskom sudu da integralno koristi Stečajni zakon i da pravilno primjeni članak 150. Stečajnog zakona.
5. Naloži prvostupanjskom sudu da donese odluku nakon primjene članka 150. Stečajnog zakona,
6. Da ujednači praksu i odluke Visokog trgovačkog suda na okolnosti parnice P-429/2017
7. Da spriječi ozakonjenje nezakonitih pravnih radnji vjerovnika i nezakonitih postupanja stečajne upraviteljice.

Milan Mlakar

